

Нова заповед

Един друг Евреин, истински джентълмен скоро ще заговори. След по-малко 24 часа Той ще бъде мъртъв – и го знае. А когато човек знае, че ще умре, можете да бъдете сигурни, че последните му думи са с тежест и са изпълнени с онова, което той счита за най-важно. Защото, когато започнете да отброявате минутите до смъртта, всяка дума е от значение.

Така е и за Исус през онази нощ в осветената от факли горница. Най-важното за Него е в сърцето Му. “Нова заповед ви давам, да се обичате един друг. Както Аз ви възлюбих, така и вие да се обичате един друг. По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си.”¹

Какво изпълва душата на Човека, Който скоро ще бъде мъртъв? “Нова заповед ви давам – да се обичате един друг.”²

И ако сте изкушени да си помислите, че тази заповед за обич е нещо странично, просто някаква мимолетна добавка и изолирана мисъл на Учителя, трябва да знаете, че тук, между четирите стени на горницата, Исус ще изрече тази заповед пет пъти: “Да се обичате един друг (...) да се обичате един друг (...) да имате любов помежду си (...) да се обичате един друг... да се обичате един друг”.

И когато се вслушате в контекста на тази петкратно изречена в навечерието на разпятието Му заповед, не може да не забележите колко често се появява думата “любов” в главите, описващи събитията в горницата. Толкова често, че реших да ги преброя, като заграждах думата “любов” или някоя от нейните производни всеки път когато се появяваха в думите или молитвата на Исус, записани в Евангелието на Йоан от 13 до 17 глави. В моя превод аз преброих “любов” 33 пъти, 31 от които са произнесени преди смъртта Му. Не можем да пропуснем този факт: любовта ясно и недвусмислено е в ума на Учителя в навечерието на Неговата смърт. “Нова заповед ви давам, да се обичате един друг.”

Но аз знам какво си мислите: “Открил си Америка на картата! Правиш се на важен. И преди сме го чували това: “Обичайте се”. Едва ли е някакво ново откровение, за което никога да не сме се сещали.

Толкова си е традиционно и очевидно, колкото майчинството и ябълковият пай”.

И, разбира се, сте абсолютно прави. Когато тази заповед в горницата най-после привлече вниманието ми, аз си дадох сметка, че тя в никакъв случай не е нова. Знаели сме я от години. Всъщност това се отнася и до учениците. Все пак хилядолетия по-рано самият Бог е прогърмял от скалистия склон на Синай заповедта: “Да обичаш ближния си както себе си”³. А и преди това Исус е преповтарял същите тези древни думи в Своето учение и проповядване⁴.

Една радикална любов

Онова, което прави тази стара заповед толкова драматично нова за учениците в горницата, е фактът, че след по-малко от 24 часа те ще станат свидетели на една кървава любов – толкова радикална, че завинаги ще пренапише определението за любов в човешкия език.

Един американски президент преди години трогна сърцето на нацията, когато цитира думите на Исус от горницата. Спомняте ли си трагичната катастрофа на “Еър Флорида” една зима, когато самолет падна в ледените води на река Потомак само на километър от летището във Вашингтон? Хеликоптерите със спасители и новинарските камери се струпаха над студените обветрени води на Потомак, докато оцелелите в катастрофата се опитваха да изплуват на повърхността сред ледените отломъци?

Спасително въже беше хвърлено към някакъв подмятан от водите оцелял пасажер – един плешив мъж. Но вместо да се вкопчи в него и да се спаси, той хвърли прикрепения към въжето спасителен пояс през вълните и леда към друга оцеляла жертва, плуваща наблизко. Хеликоптерът извлече тази жертва на брега. Въжето отново бе спуснато и то отново падна до плешивия мъж. И той пак хвърли пояса към някаква отчаяна жена. Спасен бе още един човек.

Тази драма на живот и смърт се разигра на няколко пъти. Но когато хеликоптерът за последен път се върна, за да спаси този жертвоготовен човек, него вече го нямаше. Ледените води го бяха погълнали.

Единадесетата заповед

В обръщението си към нацията президентът отбеляза жертвоготовната смелост на този безименен герой, като цитира думите на Исус Христос: “Никой няма по-голяма любов от това, щото да даде живота си за приятелите си”⁵.

Това бяха кървавочервените думи, изговорени от Христос в онази горница само няколко мига след като бе обявил Своята нова заповед – “да се обичате един друг”⁶. Една стара заповед, която на следващия ден щеше да се превърне в завинаги нова – тогава, когато тези единадесет мъже щяха да станат свидетели на факта, че “няма по-голяма любов” от ослепителната слава на Човека от средния кръст, отдаващ “живота Си за Своите приятели”.

Голгота навеки пренаписа определението за “любов” на човешки език.

Най-висшата определяща характеристика

Мога ли да бъда откровен с вас? За мен Исусовата заповед да се обичаме един друг не е толкова нова, нито Неговото радикално преопределяне на любовта – и човешката, и Божествената – на кръста следващия ден, независимо колко славна е била, е и ще бъде. Всъщност, когато се замисля над думите Му в горницата, за мен е болезнено ново осъзнаването на онова, което Исус Христос всъщност обявява за *най-висшата определяща и идентификационна характеристика* на Своите истински последователи на земята.

“По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си.”⁷

Онова, което е толкова ново и болезнено, става плачевно явно тогава, когато осъзнаете какво *не* казва Исус!

Моля, обърнете внимание, че Той не казва: “По това ще познае целият свят, че сте Мои ученици, *ако пазите седмия ден – съботата*”. Определено е можел да го каже! Защото искам да ви напомня, че през онази вечер Христос говори на група от Своите последователи – пазители на съботата. Всичките единадесет ученици са спазвали съботата до последния си дъх. Но колкото и да е странно, Той не обявява: “По

това ще познае целият свят, че сте Мои ученици, *ако пазите седмия ден – събота*”. Разбира се, че Божият Син е Господарят на съботата. Разбира се, че ще си почива в гроба точно в деня, който Той – като Създател – е дал на човешката раса преди много векове. Обаче обърнете специално внимание, скъпи пазители на съботата, че Христос не превръща седмия ден във висшата определяща характеристика на Своите истински последователи.

Когато очаква изпълнението на своята смъртна присъда, човек подбира думите си много внимателно. А думите, които Исус съзнателно избира, са тези: “По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си”.

Също толкова странно е това, че Господ не обявява: “По това ще познае целият свят, че сте Мои ученици – *ако надеждата ви е положена в Моето Второ пришествие*”. Разбира се, че това е великата и блажена надежда, горяла с ярък пламък в сърцата на Христовите ученици през хилядолетията. Та само няколко мига по-късно в същата онази горница Исус ще даде обичното обещание: “Да не се смущава сърцето ви; вие вярвате в Бога, вярвайте и Мен. В дома на Моя Отец има много обиталища (...) Отивам да ви приготвя място. И като отида и ви приготвя място, пак ще дойда и ще ви взема при Себе Си; тъй щото, където съм Аз, да бъдете и вие”⁸.

Отбележете си добре: тук, в горницата, Исус нито отменя, нито отрича седмия ден – събота – или блажената адвентна надежда. *Но Той не превръща нито една от тези велики и славни истини в най-висшия отличителен белег на Своя народ по земята*. Вие може да наричате себе си “адвентисти от седмия ден” – също като мен, – но нито “адвентисти”, нито “от седмия ден” е начинът, според който по думите на Исус светът ще разпознава вас или пък мен като Негови последователи.

“По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си.”

Моля, обърнете внимание, че през онзи съдбоносен четвъртък в горницата Исус *не* обявява: “По това ще познае целият свят, че сте Мои ученици, *ако вярвате и проповядвате очистването на светилището и окон-*

чателния съд, преди аз да се завърна на земята”. Напомням ви, че всеки един от единадесетте ученика, които Го слушат през онази нощ, е убеден вярващ в Йом Кипур и в очистването и съда през Умилостивителния ден. Те познават в подробности службите в светилището. Но колкото и да е странно, Учителят не посочва истината за светилището като определящ белег за идентифицирането на истинския Си народ.

“По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си.”

Истината, която е толкова болезнено очевидна в последната заповед на Исус към Неговите ученици, става още по-убедителна, ако отбележим какво Той не обявява: “По това ще познае целият свят, че сте Мои ученици, ако *прегърнете 27-те основни учения на Библията*”. Христос би могъл да посочи което и да е или всички тях като отличителен белег на Своя народ на земята. Защото всичките 27 велики истини и днес са също толкова верни, колкото и през онази съдбоносна нощ.

Но Той не го прави. Вместо това четем Неговата непогрешима, недвусмислена и безусловна декларация: “По това всички – черни, бели, жълти и червени; по това всички – бедни и богати, образовани и неграмотни; по това всички – първият свят, вторият свят, третият свят – целият свят – ще познае, че сте Мои ученици – ако имате любов помежду си”.

Любящи хора?

И тъй, няма как да не зададем въпроса: Ние любящи хора ли сме?

Дали също като Марк Твен не вмъкваме циничното пояснение: “Добри в най-лошия смисъл на думата”? И вие познавате такива хора, нали? (Разбира се, с изключение на присъстващите.) Познавам хора, които са прецизно прави в своята истина, изключително коректни в своята ортодоксалност, невероятно точни в спазването на стандартите, но кой знае защо никой не би пожелал да им стане съсед. Това са хора, “добри в най-лошия смисъл на думата”.

Също както се е молило малкото английско момиченце: “О, Боже, моля Те, направи лошите хора добри, а добрите хора – приятни!”.